

“Com és que aquest Regne es realitza tan lentament?”

Dij, 7/03/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General. 6 de març 2019.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 9. Vingui el teu regne

Estimats germans i germanes, bon dia!

Quan resem el “Pare nostre”, la segona invocació amb què ens adrecem a Déu és «vingui el teu Regne» (Mt 6,10). Després d’haver pregat perquè el seu nom sigui santificat, el creient expressa el desig que s’acceleri la vinguda del seu Regne. Aquest desig ha fluït, per dir-ho així, del cor de Crist mateix, que va començar la seva predicació a Galilea proclamant: «El temps s’ha complert i el regne de Déu és a prop; convertiu-vos i creieu en l’Evangeli» (Mc 1,15). Aquestes paraules no són en absolut una amenaça, al contrari, són un joiós anunci, un missatge d’alegria. Jesús no vol empènyer la gent a convertir-se semblant la por del judici de Déu o el sentit de culpa pel mal comès. Jesús no fa proselitisme: anuncia, senzillament. Al contrari, la notícia que Ell porta és la Bona Notícia de la salvació, i a partir d’ella crida a convertir-se. Tothom està convidat a creure en l’“evangeli”: el senyoriu de Déu s’ha apropiat als seus fills. Aquest és l’Evangeli: el senyoriu de Déu s’ha apropiat als seus fills. I Jesús anuncia aquesta cosa meravellosa, aquesta gràcia: Déu, el Pare, ens estima, ens és proper i ens ensenya a caminar pel camí de la santedat.

Els signes de la vinguda d’aquest Regne són molts i tots positius. Jesús comença el seu ministeri prenent cura dels malalts, tant del cos com de l’esperit, dels que viuen una marginació social – per exemple els leprosos –, dels pecadors menyspreats per tothom, també dels que eren més pecadors que ells però feien veure que eren justos. I Jesús, com els anomena aquests? “Hipòcrites”. Jesús mateix indica aquests signes, els signes del Regne de Déu: «Els cecs recuperen la vista, els coixos caminen, els leprosos són purificats, els sords hi senten, els morts ressusciten, als pobres se’ls anuncia l’Evangeli» (Mt 11,5).

“Vingui el teu Regne!”, repeteix amb insistència el cristià quan resa el “Pare nostre”. Jesús ha vingut; però el món segueix encara marcat pel pecat, poblat per tanta gent que pateix, per persones que no es reconcilien i no perdonen, per guerres i per tantes formes d’explotació, pensem en el tràfic d’infants, per exemple. Tots aquests fets són la prova que la victòria de Crist encara no s’ha implementat del tot: tants homes i dones viuen encara amb el cor tancat. És sobretot en aquestes situacions que ve als llavis del cristià la segona invocació del “Pare nostre”: “Vingui el teu regne!”. Que és el mateix que dir: “Pare, et necessitem! Jesús, et necessitem, necessitem que arreu i sempre Tu siguis Senyor enmig de nosaltres!”. “Vingui el teu regne, sigues sempre amb nosaltres”.

A vegades ens preguntem: com és que aquest Regne es realitza tan lentament? A Jesús li agrada parlar de la seva victòria amb el llenguatge de les paràboles. Per exemple, diu que el Regne de Déu és semblant a un camp on creixen junts el bon blat i la mala herba: el pitjor de tot seria voler intervenir de seguida extirpant del món les herbes que semblen dolentes. Déu no és com nosaltres, Déu té paciència.

No és amb la violència que s'instaura el Regne en el món: el seu estil de propagació és la mansuetud (cf. Mt 13,24-30).

El Regne de Déu té sens dubte una gran força, la més gran que hi pugui haver, però no segons els criteris del món; per això sembla que no té mai majoria absoluta. És com el llevat que es pasta en la farina: aparentment desapareix, però és precisament ell que fa fermentar la massa (cf. Mt 13,33). O és com un gra de mostassa, tan petit, gairebé invisible, però que porta la força explosiva de la naturalesa, i quan creix es converteix en el més gran dels arbres de l'horta (cf. Mt 13,31-32).

En aquest "destí" del Regne de Déu es pot intuir la trama de la vida de Jesús: Ell també ha estat per als seus contemporanis un signe petit, un fet gairebé desconegut per als historiadors oficials d'aquella època. Un «gra de blat» s'ha definit Ell mateix, que mor en la terra, però només així pot donar «molt de fruit» (cf. Jn 12,24). El símbol de la llavor és eloqüent: un dia l'agricultor l'ensorra en la terra (un gest que sembla un enterrament), i després, «tant és que dormi o estigui despert, de nit o de dia, la llavor brota i creix. Com, Ell mateix no ho sap» (Mc 4,27). La llavor que brota després és més obra de Déu que de l'home que l'ha sembrada (cf. Mc 4,27). Déu sempre ens precedeix, Déu sempre sorprèn. Gràcies a Ell després de la nit del Divendres Sant hi ha l'alba de la Resurrecció capaç d'il·luminar tot el món amb esperança.

"Vingui el teu Regne!". Sembrem aquesta paràbola enmig dels nostres pecats i dels nostres defalliments. Donem-la a les persones abatudes i colpejades per la vida, a aquells que han hagut d'assaborir més odi que amor, a aquells que han viscut dies inútils sense comprendre mai el perquè. Donem-la a aquells que han lluitat per la justícia, a tots els màrtirs de la història, a aquells que han arribat a la conclusió que han lluitat per res i que en aquest món domina sempre el mal. Llavors escoltarem la pregària del "Pare nostre". Repetirem per enèsima vegada aquelles paraules d'esperança, les mateixes que l'Esperit ha posat com a segell de totes les Sagrades Escripures: "Sí, vinc de seguida!": aquesta és la resposta del Senyor. "Vinc de seguida". Amén. I l'Església del Senyor respon: "Vine, Senyor Jesús" (cf. Ap 2,20). "Vingui el teu regne" és el mateix que dir "Vine, Senyor Jesús". I Jesús diu: "Vinc de seguida". I Jesús ve, a la seva manera, però cada dia. Tinguem confiança en això. I quan resem el "Pare nostre" diguem sempre: "Vingui el teu regne", per sentir en el cor: "Sí, sí, vinc, i vinc de seguida". Gràcies!

Traducció de Josep M. Torrents Sauvage